

ДР МЛАДЕНКО КУМОВИЋ 1949–2010.

За све нас, своје колеге и пријатеље, за породицу, као и за све који су га познавали, др Младенко Кумовић је умро изненада, напречац. Није боловао или то бар није показивао. На боловању није био. Радио је и стварао до последњег дана.

Др Кумовић је ове године напунио 61 годину живота и скоро 40 година радног стажа. Смрт га је затекла у звању музејског саветника на дужности руководиоца Пољопривредног музеја у Кулпину као радне јединице Музеја Војводине и научног истраживача у области музеологије и музејске педагогије.

Младенко Кумовић је рођен 28. јануара 1949. године у селу Доње Равно код Купреса. Учитељску школу завршио је у Травнику (1968) и две школске године је предавао ђацима у Основној школи у Благају код Купреса. Затим је уз рад студирао педагогију на Филозофском факултету у Београду, где је у редовном року дипломирао. Продужио је већ започети рад у Радничком универзитету „Ђуро Салај“ у Земуну, у својству стручног сарадника за културно-естетско образовање до септембра 1976. године, када прелази у Музеј социјалистичке револуције Војводине у Новом Саду. Његово 34-годишње бављење музејском струком отпочело је дужношћу кустоса музејског педагога. Виши кустос музејски педагог постао је 1981. године, а тада је и магистрирао на Факултету политичких наука у Београду, на смеру Економика и социологија образовања. Наредне четири године радио је као сарадник при Културном центру СФРЈ у Паризу, Француска, да би по повратку у земљу био именован за помоћника директора Музеја социјалистичке револуције Војводине. Године 1990. овај музеј је добио назив Историјски музеј Војводине, а после интеграције Војвођанског музеја и Историјског музеја Војводине у данашњи Музеј Војводине (1992), Кумовић је именован за заменика директора. Ову дужност је обављао до 2000. године. Кумовић је звање музејског саветника стекао 1997. године, а докторирао је 2001. године с тезом „Културна политика и културна функција музеја“. Године 1986. завршио је летњу Међународну

UNESCO-ову школу музеологије у Брну. Др Кумовић је говорио француски и руски језик, а служио се чешким, словачким и енглеским језиком, што му је омогућило да постане уважени музеолог у међународним размерама.

Од 2000. године др Младенко Кумовић је радио у Истраживачко-развојној јединици нашег Музеја, а прошле године је преузео руковођење Пољопривредним музејом у Кулпину. Све своје стручне и научне планове није остварио, а имао их је и радио је на њима. До последњег даха. Ипак, створио је импозантан стручни и научни опус, који га увршћује у значајне прегаоце наше културе и науке, музеологије посебно.

Својим радовима Кумовић се јављао у часописима: *Андрајоџија*, *Informatica Museologica*, *Насићава историје*, *Сиона*, *Мисао*, *Педагошка стварност*, *Раг војвођанских музеја / Раг Музеја Војводине*. Био

је члан уредништва у *Сјони* (1978–1981), *Рагу војвођанских музеја* (1986–1992) / *Рагу Музеја Војводине* (1996–2000), *Годишњаку Историјској музеја Војводине* (1994–1992), *Зборнику Историјској музеја Србије* (1995–2001) и *Кујрешком саборнику* (од 2004). Стручне радове објављивао је и у новинама, а посебно у новосадском *Дневнику*. Посебно треба истаћи Кумовићево чланство у уредништву међународног часописа *Museum* Народног музеја у Прагу (од 2008. године).

Тако је стручне и научне радове Кумовић излагао на домаћим и међународним научним конференцијама, који су објављивани у зборницима радова, како на српском, тако и на страним језицима, од Новог Сада и Музеја Војводине до Београда и Српске академије наука и уметности, од Брна и Прешова (Чехословачка), до Клужа (Румунија), Сарајева (БиХ), Бањалуке (Република Српска – Бих), Париза (Француска) и Њујорка (САД).

Др Кумовић је реализовао више изложби, углавном о партизанском школству у Срему, те о хрватском усташком логору Јасеновац. Ова изложба је поред Новог Сада, Београда и Крагујевца стигла и до Њујорка.

Као посебно важан део стваралаштва др Младенка Кумовића треба издвојити његових седам монографских публикација: *Идејносћ у његајошком раду музеја* (1983, *Јасеновац – систем усташких лојора смрти*) (1994), *Порекло, миграције и стварање Срба са Кујреса* (1996), *Музеји у Војводини* (1847–1997), објављена 2001. године, *Музеолошко образовање у Финској, Чешкој Републици и Србији и Црној Гори* (2005), *Стварање сремских Јевреја у Холокаусту* (2007) и последњу *Лујоње – насљанак њезимена Лујоња, Лујоњић, Лужанин и савремене родовске везе* (2009). Знама да је Младенко писао и нову монографију.

Др Кумовић је био активан и у нашим струковним удружењима. Од 1977. до 1981. године био је председник секције музејских педагога Друштва музејских радника Војводине, од 1992. до 1994. био је председник Савета за културу града Новог Сада, од 1994. члан ИСОМ-а и разних његових тела, од 1995. до 2002. члан Националног комитета ИСОМ-а. Био је активан и у Музејском друштву Србије: члан Извршног одбора, члан Статутарне комисије. На последњој скупштини МДС покренуо је манифестацију „Недеља музеја у Србији“. Био је делегат на

конгресима музејских радника Југославије и генералним конференцијама ИСОМ-а: 1998. у Мелбурну (Аустралија), 2001. у Барселони (Шпанија), 2004. у Сеулу (Кореја) и 2007. у Бечу (Аустрија).

Као свестрана личност и цењени посленик у култури др Кумовић је биран за члана управних одбора Завода за заштиту споменика културе Новог Сада (1993–1996), Културног центра Новог Сада (1996–2000), где је био председник, Управног одбора Српског народног позоришта у Новом Саду (2000–2001), те Савета Филозофског факултета у Новом Саду (1998–2000).

Од политичких функција др Кумовић је 1992–1993. године имао само једну: био је потпредседник Извршног одбора Скупштине града Новог Сада.

Музеј Војводине и српска музеологија, као и светско удружење музеалаца, смрћу Младенка Кумовића, изгубили су врсног стручњака, иницијативног и коректног колегу, вредног и предузимљивог сарадника. Он се књигама завичајног карактера одужио завичају из кога је поникао. Књигом о музеолошком образовању начинио је пионирски подухват у нашој средини, а књигом о историји музеологије и музеја у Војводини, која је капитална у сваком погледу, задужио генерације и генерације будућих музеалаца. Књигом о страдању Јевреја у Срему за време Другог светског рата учинио је много више: одужио је дуг који су други били дужни. Његова биографија, објављена у *Енциклопедији Новој Сада* (књ. 16) 2001. године, мораће се итекако допунити.

Опраштајући се од музејског саветника др Младенка Кумовића, можемо жалити што је, још у пуном стваралачком напону, морао прекинути свој тако плодносан рад на пољу културно-естетског образовања музејско-педагошког рада, као и на пољу новије историје и историје културних и образовних установа Војводине. Кумовић као породичан човек, муж и отац, највише ће недостајати својима најрођенијима и ја им, у своје име и у име Музеја Војводине, изражавам најдубље саучешће.

Нека је слава и хвала нашем преминулом Младенку Кумовићу.

Др Драјо Њејован